

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คดีปกครอง เป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกันเองและจะต้องเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการใช้อำนาจทางปกครอง การละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ การปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร การกระทำละเมิดหรือความรับผิดชอบอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองในการพิจารณาคดีปกครองศาลปกครองใช้วิธีการแสวงหาข้อเท็จจริงในระบบ “ไต่สวน” กล่าวคือ ศาลมีบทบาทสำคัญในการแสวงหาข้อเท็จจริงซึ่งแตกต่างจากระบบพิจารณาของศาลยุติธรรมที่ใช้ระบบ “กล่าวหา” แต่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ 3 เรื่อง คือ การคัดค้านตุลาการ การละเมิดอำนาจศาล และการบังคับคดี ประกอบด้วยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 กำหนดให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับอีก 2 เรื่อง คือ เรื่องการบรรเทาทุกข์ชั่วคราว และการร้องสอด การพิจารณาคดีปกครองมีหลักกฎหมายที่แตกต่างไปจากกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉะนั้น นอกจากที่กฎหมายกำหนดดังกล่าวแล้ว จะนำกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับไม่ได้

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จะมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการยุติข้อพิพาทหรือการระงับข้อพิพาทก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล หรืออาจจะระงับข้อพิพาทก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการหาหนทางไม่ให้คดีมาสู่การพิจารณาของศาลมากจนเกินไป ขณะเดียวกันก็สามารถหาข้อยุติที่เป็นธรรมและเป็นที่ยอมรับแก่คู่กรณีหรือคู่ความได้ การระงับข้อพิพาทตามที่กฎหมายแพ่งและพาณิชย์อาจมิได้หลายกรณี เช่น การประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเพื่อประนีประนอมยอมความอนุญาโตตุลาการตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545

¹ สำนักงานเทศบาลนครปากเกร็ด. (2555). *คดีปกครอง*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.pakkretcity.go.th/index.php?pageid=55>. [2555, เมษายน 1].

การประนีประนอมยอมความเป็นสัญญาซึ่งผู้เป็นคู่สัญญา 2 ฝ่าย ตกลงระงับข้อพิพาทอันหนึ่งซึ่งมีอยู่หรือจะมีขึ้นนั้นให้สำเร็จไปด้วยต่างฝ่ายต่างยอมผ่อนผันให้แก่กัน ซึ่งมีผลให้สิทธิเรียกร้องเดิมระงับไป และทำให้เกิดสิทธิตามข้อความในสัญญาที่ทำขึ้นใหม่ นอกจากนั้นยังทำให้อายุความสะดุดหยุดลงแล้วอายุความเริ่มต้นใหม่ต่อไปอีก 10 ปี บางกรณีอายุความอาจจะสั้นกว่า 10 ปี แต่เมื่อทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้วอายุความก็อาจขยายเป็น 10 ปี การทำสัญญาประนีประนอมยอมความในทางแพ่งคงอาศัยหลักกฎหมายในเรื่องนิติกรรมสัญญา โดยถือเอาเจตนาของคู่กรณีที่แสดงออก ไม่มีวัตถุประสงค์ที่ขัดต่อกฎหมาย ไม่เป็นการพ้นวิสัยหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หลักสำคัญในการทำสัญญาประนีประนอมยอมความจะต้องปรากฏหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่จะต้องรับผิดชอบเป็นสำคัญ หรือลงลายมือชื่อทั้งสองฝ่ายจึงจะฟ้องร้องบังคับคดีกันได้

การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (Mediation) คือ กระบวนการระงับข้อพิพาทโดยมีบุคคลที่สามเข้ามาทำหน้าที่เป็นคนกลางในการไกล่เกลี่ย เพื่อให้คู่กรณีพิพาทกันยอมเจรจาผ่อนผันเข้าหากันจนนำไปสู่การทำความตกลงกันได้ด้วยความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเป็นการระงับข้อพิพาทด้วยสันติวิธีแทนการนำคดีขึ้นสู่ศาล ซึ่งนอกจากจะไม่มีใครเป็นฝ่ายแพ้หรือชนะยังเป็นวิธีการที่ระงับข้อพิพาทได้ด้วยความรวดเร็วและประหยัด ทั้งยังช่วยลดปริมาณคดีที่จะขึ้นสู่ศาล อันเป็นการยอมรับกระบวนการยุติธรรมแนวใหม่ คือ กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์อีกด้วย

เมื่อมีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีปกครองไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไว้ชัดเจนในคดีปกครอง จึงทำให้เกิดความไม่ชัดเจนของตัวบทกฎหมาย โดยเฉพาะคดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 (คดีละเมิดความรับผิดชอบอื่นและคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง) ซึ่งเป็นคดีพิพาทที่ใกล้เคียงหรือมีลักษณะคล้ายกับคดีละเมิดและสัญญาทางแพ่งมาก แต่กฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครองของไทยไม่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนในเรื่องดังกล่าวจึงทำให้เกิดปัญหาและผลกระทบหลายอย่าง จึงควรจะมีการศึกษาสภาพปัญหาในข้อกฎหมายในเรื่องเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครองไม่ว่าจะมีได้หรือไม่เพียงใด และหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างไร

ทั้งนี้เนื่องจากความไม่ชัดเจนของกฎหมายการระงับข้อพิพาทในการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง คุณสมบัติของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองที่ทำการ

ใกล้เคียงข้อพิพาทในคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกันกับคดีปกครอง ตลอดจนผลกระทบจากความไม่ชัดเจนของกฎหมายดังกล่าวเริ่มจะเป็นประเด็นปัญหาทางกฎหมายว่าการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทจะมีได้หรือไม่ เพียงใด ดังนั้นผู้เขียนจึงขอสรุปเป็นประเด็นปัญหาที่จะทำการศึกษาต่อไป ดังนี้

1) ปัญหาความไม่ชัดเจนของกฎหมาย

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) (คดีละเมิดความรับผิดชอบอย่างอื่นและคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง) และหากจะนำหลักกฎหมายว่าด้วยการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทมาบัญญัติหรือบังคับใช้กับข้อพิพาทเกี่ยวกับคดีปกครองประเภทดังกล่าว จะมีความเหมาะสมหรือไม่เพียงใด ทั้งนี้เนื่องจากในอดีตที่ผ่านมาเรามิได้มีการแยกระบบศาลออกเป็นระบบศาลคู่ดังเช่นปัจจุบัน ดังนั้น เมื่อเกิดคดีพิพาทต่างๆ ขึ้น ก็ล้วนแต่อยู่ในเขตอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ซึ่งกฎหมายที่ศาลนำมาใช้บังคับในคดีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคดีทางแพ่งหรือคดีทางปกครองก็ล้วนเป็นกฎหมายแพ่ง จึงทำให้ไม่มีการพัฒนาหลักกฎหมาย ข้อความคิดและทฤษฎีต่างๆ ที่เหมาะสมในคดีที่เป็นข้อพิพาททางปกครอง จึงมีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เพื่อให้ศาลปกครองแยกออกจากศาลยุติธรรมอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นระบบ “ศาลคู่” และมีวิธีการพิจารณาคดีแตกต่างกับศาลยุติธรรม หลักกฎหมายที่นำมาใช้กับคดีต่างๆ ก็เป็นหลักกฎหมายมหาชน ซึ่งคดีปกครองไม่อาจทำความเข้าใจความตกลงยินยอม หรือประนีประนอมยอมความหรือการไกล่เกลี่ยคดีกันได้ เนื่องจากคดีปกครองเป็นคดีที่มุ่งคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ของส่วนรวมและขณะเดียวกันนั้นก็คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนควบคู่กันไป ด้วย แต่การที่ไม่มียุติธรรมของกฎหมายไว้ชัดเจนให้มีการยอมความหรือการไกล่เกลี่ยประนีประนอมยอมความกันในคดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ก็ย่อมก่อให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของกฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครองของไทยว่าจะมีการประนีประนอมยอมความและไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีละเมิดและความรับผิดชอบอย่างอื่นและสัญญาทางปกครองกันได้หรือไม่เพียงใด

2) ปัญหาการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในทางแพ่งที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ทางปกครอง

ตามพระราชบัญญัติปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2457 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 มาตรา 87 บัญญัติให้นายอำเภอมีอำนาจระงับข้อพิพาทได้ ปัญหาอยู่ที่กฎหมายมาตรานี้ไม่มีการจำกัดอำนาจหน้าที่ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทไว้ เพราะฉะนั้นนายอำเภอจึงสามารถที่จะทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยและประนีประนอมข้อพิพาทได้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาที่ยอมความได้

จากข้อกำหนดดังกล่าวเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองผู้มีหน้าที่ใกล้เคียงข้อพิพาทจะต้องใช้ความรู้ด้านนิติศาสตร์มาประกอบการพิจารณาข้อพิพาทต่างๆ ทั้งหากมีการมอบอำนาจให้ปลัดอำเภอทำหน้าที่แทนนายอำเภอก็จะมีปัญหาตามมาอีกมาก เนื่องจากปลัดอำเภอจำนวนมากเป็นผู้มีความรู้ด้านรัฐศาสตร์ ส่วนผู้มีความรู้ด้านนิติศาสตร์นั้นมีจำนวนน้อยอันเป็นปัญหาข้อกำหนดที่รอกการแก้ไข ดังนั้น ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาปัญหาการใกล้เคียงข้อพิพาทในทางแพ่งที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ทางปกครอง ทั้งนี้ผลการศึกษาดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองได้ต่อไป

3) ผลกระทบอันเกิดจากปัญหาความไม่ชัดเจนของกฎหมายในเรื่องการประนีประนอมยอมความและการใกล้เคียงข้อพิพาทในคดีปกครอง

การไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องของการประนีประนอมยอมความและการใกล้เคียงข้อพิพาทไว้ชัดเจนในกฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครองของไทยไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยไม่มีบทบัญญัติให้คดีพิพาทในเรื่องละเมิดและความรับผิดชอบอื่นและข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองให้มีการประนีประนอมยอมความและใกล้เคียงข้อพิพาทได้ ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบตามมา ดังนี้

ประการที่หนึ่ง ผลกระทบเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งการบังคับใช้วิธีพิจารณาคดีปกครองของไทย โดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ข้อ 82 กำหนดให้มีการถอนฟ้องคดีปกครองกันได้ จึงมีปัญหในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวว่าการถอนฟ้องรวมถึงการประนีประนอมยอมความด้วยหรือไม่ หากผู้กรณีเจรจาประนีประนอมยอมความกันแล้วมายื่นคำร้องขอถอนฟ้องศาลจะอนุญาตหรือไม่ เมื่อไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการประนีประนอมยอมความและการใกล้เคียงข้อพิพาทไว้ชัดเจนในบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีปกครองจึงทำให้เกิดผลกระทบเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายและการตีความกฎหมายดังกล่าวด้วย ผลกระทบประการที่สองคือการบริหารงานของรัฐหยุดชะงักไม่ต่อเนื่องทั้งนี้เนื่องจากเจ้าหน้าที่ในกรณีดังกล่าวไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าที่ควร จึงอาจทำให้ไม่กล้าปฏิบัติหน้าที่ในการบริการประชาชน ผลกระทบประการที่สามทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเสียหายยากแก่การเยียวยา เพราะประชาชนต้องเสียเวลาเสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้สืบเนื่องจากผลกระทบของการไม่มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการใกล้เคียงข้อพิพาทในคดีปกครองไว้ ผู้เขียนจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาดังกล่าวเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

จากปัญหาทางกฎหมายดังกล่าว ผู้เขียนจึงได้จัดทำสารนิพนธ์นี้เพื่อทำการศึกษาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการไม่มีกฎหมายประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง ตลอดจนผลกระทบต่างๆ ที่ตามมา ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาในการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง ทั้งเพื่อพัฒนาระบบกฎหมายที่เกี่ยวข้องและสามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับคดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542
2. เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง คุณสมบัติของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองที่ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ตลอดจนผลกระทบของการไม่มีบทบัญญัติของกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีศาลปกครอง พ.ศ. 2542
4. เพื่อศึกษาถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาในทางกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทโดยการประนีประนอมยอมความ เป็นวิธีการที่ทำให้ข้อพิพาทยุติได้โดยรวดเร็ว ซึ่งที่ผ่านมา การพิจารณาคดีปกครอง ไม่มีการใช้วิธีการดังกล่าว แต่เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายแล้ว มีช่องทางที่จะนำวิธีการดังกล่าว มาใช้ได้ ในคดีปกครองของไทย แต่โดยที่คดีปกครองมีความหลากหลาย และมีความเชื่อมโยงกับหลักนิติรัฐ หรือ หลักความชอบด้วยกฎหมาย และเชื่อมโยงกับประโยชน์สาธารณะ การนำวิธีการดังกล่าวมาใช้จึงต้องมีขอบเขตและหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิเคราะห์ปัญหากรณีคดีพิพาท ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 สามารถที่จะให้คู่กรณีตกลงยินยอมหรือประนีประนอมยอมความหรือมีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครองประเภทนี้ได้หรือไม่ เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายปกครองหรือกฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครองหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องไม่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้คดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 สามารถประนีประนอมยอมความและไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทในคดีปกครองประเภทดังกล่าวได้ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายตามที่ได้กล่าวมาแล้วจึงทำการศึกษาเฉพาะกรณีข้อพิพาททางปกครอง พ.ศ. 2542 โดยเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญา และกฎหมายต่างประเทศ (ประเทศฝรั่งเศส และประเทศเยอรมัน) ว่าการไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายไว้ชัดเจนให้มีการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีประเภทนี้จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างไร เกิดผลกระทบอย่างไร และควรจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างไร

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Documentary Research) ซึ่งใช้วิธีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบวิจัยเอกสาร โดยการศึกษารวบรวมค้นคว้าหาบทบัญญัติของกฎหมายแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับหลักกฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครองในส่วนที่เกี่ยวกับการระงับข้อพิพาททางปกครองโดยการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาปกครอง พ.ศ. 2542 โดยศึกษาจากเอกสารตำราทางวิชาการ บทความ รายงานการวิจัยคำพิพากษาของศาลปกครอง ตลอดจนความเห็นของนักนิติศาสตร์เพื่อเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหามุ่งเน้นกฎหมายเกี่ยวกับวิธีพิจารณาปกครองของไทยให้มีความเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับคดีปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง

3. ทำให้ทราบถึงปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง คุณสมบัติของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองที่ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ตลอดจนผลกระทบของการ ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีศาลปกครอง พ.ศ. 2542

4. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาในทางกฎหมายเกี่ยวกับการประนีประนอมยอมความและการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542